

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 1. Quot annorum erat B. Virgo quando nupsit D. Iosepho?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

CAPUT XIV.

Quâ etate Matrimonium contraxerunt Maria & Iosephus?

- I. **U**ERIMUS hic de utroque Coniuge, id est de Beatissimâ Virgine & D. Iosepho, quam quisque illorum ætatem attigerat quando hoc matrimonium inter se inierunt. Res implicata est diversis utrimque diversa opinantibus: Causa est quia cã de re, ut & de aliis multis illos Sanctos Coniuges concernentibus, Evangelistæ altum siluerunt aliis intenti: nec ulli de hoc Scriptores Synchroni quidquam tradiderunt. Despectæ enim erant conditionis oculis mundanis, quare nec attendebantur: singulorum hic opiniones discutio: ac primò de etate Beatæ Virginis, postea de Sancti Iosephi.

SECTIO PRIMA.

Quot annorum erat Beata Virgo quando nupsit Divo Iosepho?

- II. **O**Mnes in hoc conveniunt quod nec ante duodecimum, nec post vigesimum-quintum suæ ætatis annum D. Iosepho nuptui tradita sit: sed quoniam ex illis qui intra istos duos numeros clauduntur id contigerit? Discrepantes sunt magnoperè Doctorum sententiæ.
- III. Prima sententia est Divi Gregorii Nysseni in orat. de humanâ Christi generatione, D. Damasceni orat. I. de Dormit. Deip. Simeonis Metaphrast. orat. de Vitâ & Dormit. Mariæ, quæ non determinat in particulari quam habuerit ætatem, sed dicit traditam fuisse D. Iosepho cum ad ætatis florem pervenisset, & jam crevisset, & adulta esset. Sed hæc sententia cum nihil determinet trahi potest ad omnes annos omnium sententiarum sequentium.
- IV. Secunda sententia est Alberti Magni super missus est cap. 3. & Cardinalis

Cajetan. in cap. 1. Lucæ ad illa verba *Ad Virginem desponsatam viro*, qui asserunt non ante decimum-octavum completerem, sed intra illum & vigesimum-quintum nupsisse. Est etiam Joannis Georgii Herwat in Chronic. c. 247. qui annu intra illos duos numeros determinat, & dicit contigisse anno ætatis Beatæ Virginis decimo-octavo completo, & decimo nono incepto. Ratio horum est, quia cum in Deiparâ fuerit omnis congruentia tam ex parte naturæ quàm ex parte gratiæ ad hoc ut Mater Dei fieret, credendum est quod in tali ætate concepit in quâ perfecta fuit in statu & quantitate corporis: sed corpus ejus non potuit esse perfectum omninò secundum statum & quantitatem, nisi intra decimum-octavum & vigesimum-quintum annum, ergo &c.

Addit Cardinalis Cajetanus loco citato, ætas nubilis exigit saltem completum modum augmenti, quia naturalis ordo habet ut prius perficiatur persona in se quàm det operam ad conservandam speciem: & dico, saltem, quia ratio suadet quod natura plus exigit ætatis, videlicet usquequo firmata sint ossa ad quod quartum septennium dicitur requiri in viris. Quocirca certum est Beatam Virginem fuisse tunc ad minus annorum decem & novem, & hoc si mulieris tertio senario annorum completur augmentum: & rationabile est ut fuerit tunc annorum viginti quatuor perfecta etiam secundum ossa mulier, ut perfecta Mater perfectum filium gigneret. Ita Cajetanus.

Confirmatur hæc sententia ex Aristotele lib. 7. de Histor. Animalium cap. 7. ubi sic ille. *Semen profectò infecundum usque ad ter septimum annum est; mox proficuum quidem est, sed exigua imperfectaque generant juniores & mares & femina, ut in cæterorum animalium genere plurimis evenit. Concipiunt quidem facilius natu minores, sed laborant in perpetuo vehementius, &c.*

Hanc Cajetani sententiam aut periculosam, aut erroneam asserit Ambrosius Catharinus. Mitius contra illam pronuntiandum censeo, & dico eam non esse probabilem, primò quia est nimis particularis. Secundò, quia contradicit

dicit Patribus Ecclesiæ, qui asserunt eam mox ab egressu à Parthenone, seu Collegio Virginum apud Templum degentium fuisse D. Josepho traditam: At nullo modo probabile est eam ibi usque ad talem ætatem permanisse. Ait enim D. Epiphanius lib. de Vitâ Virg. *Virgines aiebantur in templo donec propter ætatem non deceret illas inter Sacerdotes versari.* Tertio, quia omninò decuit Beatam Virginem in eâ ætate nupsisse in quâ etiam in aliis virginibus seu puellis omnis posset abesse suspicio alicujus ante conceptionem labefactionis. At nimis frequenter experientia docet quod puellæ in eâ ætate quæ satis protenditur, imò & ante illam virgines esse desierint, ergò citiùs Beata Virgo nupsit. Quarto, quia recedit à verbis & sensu Scripturæ & Ecclesiæ. Scripturæ Proverb. cap. 30. vers. 18. *Triamihis sunt difficilia quartum ignoro. Vers. 19. Viam Aquile in celo, viam colubri super petram, viam navis in medio mari, & viam viri in adolescentula.* Ut legunt ex Hebræo aliqui quod ultimum intelligitur de Christi Conceptione, ubi vox illa *adolescentula* non potest significare ita provecctam: Eodem modo Ecclesia quæ de eâ ita cantat. *Congratulamini mihi omnes qui diligitis Dominum, quia cum essem parvula placui Altissimo, & de meis visceribus genui Deum & hominem.* Et alibi. *Cui luna, sol, & omnia deserviunt per tempora, perfusa cæli gratiâ gestant puella viscera.*

VIII. Nec est verum quod ad generationem ex congruentia requiratur quod persona sit perfecta in statu & augmento corporis, tum quia perfectio corporis nullam exigit determinatam quantitatem, & sub majori vel minori potest stare, ut patet, tum quia cum nesciri possit quando corpus habebit perfectum suum statum, si hæc regula sequenda foret, quanta & quàm multa exinde sequerentur incommoda? Quare dicendum quod ætas nubilis est in quâ persona attingit perfectionem corporis, non omnem; perfectio enim quoad statum omninò impertinens est, sed illam quam natura ipsa postulat ad hoc ut sit capax generationis: illam autem attingit ante illos qui clauduntur decimo-octavo & vigesimo-quinto, ut

experientia docet. Tandem in Beatissimâ Virgine decencia adducta supra numero 3, pro omni remotione suspitionis alicujus ante conceptionem impuritatis in eâ, prævaleret isti congruentiæ si adesset.

Ad illud verò quod dixit Cardinalis Cajetanus num. 5. in fine quod scilicet Corpus Beatæ Virginis debuêrit esse perfectissimum, ut perfecta mater perfectum filium gigneret. Respondeo primo, ad hoc non fuisse opus ut corpus Virginis esset perfectissimum quoad statum vel motum augmenti, quid enim hoc faceret ad illud? sed ad summum ut esset perfectissimum quoad complexionem & temperamentum. Respondeo secundo, ad hoc satis fuisse quod Spiritus Sancti virtute supremâ & infinitâ formatum sit, qui potest quodlibet ex quolibet, maximè cum ad illud formandum sumpserit ex Virgine purissimum ejus sanguinem, qui erat perfectior quâcumque materiâ per quamvis mulierem, cujuscumque status & augmenti, unquam ministratâ, vel ministrandâ.

Tertia sententia fuit Authoris librorum de Mirabilibus Sacræ Scripturæ, qui inter opera D. Augustini, ac si illius essent, reperiuntur, docentis Beatam Virginem fuisse tantum duodecim annorum cum nupsit: Cui sententiæ succurrit avida Dei Providentia, quæ ubi primum potuit hujus Virginis maternum nomen exoptavit. Elucebat inde adeò fuisse properam & divitem Matris sanctitatem ut non longiora tempora expectanda forent, quibus illa digna conferretur supremâ mundi dignitate. Vix infantiles excefferat annos, quando jam sat matura Deo videbatur supremâ Prærogativâ Matris Filii sui: adeò ut duodecimo anno expleto nuberet, decimo-tertio currente conciperet & pareret. Maria non alio egebat tempore, cui ex præteritis spatiis nullum fuerat irritum momentum, senilis & diurnus habitabat animus in puellari corpore. Malitiæque absentia & sanctitatis abundantia, non malitia ipsa ætatem supplevere.

Confirmari potest hæc sententia Juris adminiculis: quia ætas legitima ad contrahendum matrimonium est ætas duodecim

li 3

annorum

IX.

X.

XI.

nopsis

ignabit

D.

Septu

SV

or

annorum in sceminis, *l. quâ atate, ff. de Testamentis, & in princip. Instit. de nuptiis, & in c. Continebatur, & in c. Attestationes de desponsat. impuber.* Maximè verò in Virgine Beatâ, in quâ acceleratus fuit usus rationis, quæ optimo gaudebat corpore, ac demùm quia cum Christi conceptio esset opus optimi artificis, ac infinitæ virtutis (Sancti scilicet Spiritus) non videbatur major ætas necessaria: Denique quia quando aliquod exoritur dubium, ad illud rectè determinandum, recurrendum esse ad juris principia & intellectum docent periti. Ergo hæc desponsatio in dubio præsumenda est facta in prædictâ atate duodecim annorum, quæ à jure dicitur ætas ad matrimonium. Confirmaturque testimoniis ex Scripturâ & Ecclesiâ supra num. 4. contra præcedentem sententiam adductis,

XII. Sed Respondeo Maria duodennis si animi sublimitatem spectes nimis est diuturna, etiam multò junior fuisset ex hac parte matura & apta obeundæ primæ isti dignitati. Sed est & aliud ad quod attendit Dei providentia licet avida hanc sceminam evchendi, non tamen præceptis & cæca, scilicet congruentia & decentia. Cùm enim rarissimè contingat, indecorumque esset in aliis virginibus immò incontinentiæ aliquale argumentum primo, quoque tempore & in tam parvâ atate nubere, non decuit etiam Virginum primam ita ad nuptias properare. Quod ergo non fuerit citiùs maritata aut conceperit, non id ideò contigisse putandum quod esset defectus aliquis ex parte animæ in illâ, quæ erat gratiâ & sapientiâ plena; nec ex parte corporis, cùm in eâ esset operaturus summus Artifex, sed quia quod non decet alias virgines, etiam in quibus concupiscentia fervet, & virginitas periclitatur, multò minùs decuit Virginem tam modestam & tam pudicam ac Dei Matrem.

XIII. Nec huic opinioni favent jura allegata: definiunt enim illa non tempus quando nubendum est, sed ante quod non est nubendum: ita ut matrimonium ante duodecimum contractum sit ipso jure nullum: Quare ex his nihil pro matrimonio virginis colligi potest,

nisi quod ipsa non nupserit ante duodecimum. Quod verò additur quod quando exoritur aliquod dubium ad ejus rectam determinationem recurrendum esse ad juris principia & intellectum, id verum est in dubiis juris: atque adeò verum est in dubio an aliqua in particulari quæ nupsit duodennis fuerit apta & habuerit sufficientem ætatem ad consensum requisitum, standum est juri: sed in dubiis facti non item; non enim ex istis juribus licet determinare in dubio, an hæc vel illa esset præcisè duodecim annorum quando nupsit.

Cùm ergo nec præter consuetudinem decuerit tam maturè Virginem pudicissimam nubere, nec etiam congruens fuerit tam adultam, ne fortè maligni inde acciperent occasionem revocandæ in dubium ejus ante conceptionem illibatæ pudicitiae, huc spectarunt authores trium aliarum quæ restant hac super re sententiarum, quarum

Prima est Joannis Anni in sua Chronologia, & Driedonis lib. 3. de Dogmatibus tract. 3. c. 5. part. 4. qui dicitur peperisse currente decimo-quarto: huicque sententiæ, præcedentis fulcra succurrere possunt, maximè verò quæ ex verbis Scripturæ & Ecclesiæ.

Sed si Beata Virgo peperit anno atatis suæ decimo quarto currente, quando quidem dies Natalis Domini sit 25. Decembris, ipsa verò decimum-tertium compleverit octavâ Septembris, quo die nata est, oportet omninò quod habuerit tantum tredecim annos menses tres & dies septemdecim quando peperit, unde cõsequens sit ut non multò post duodecimum completum nupserit: nupserat enim ut alibi docemus aliquo tempore ante Annuntiationem Angeli & Conceptionem Verbi: quare ut fundamenta præcedentis sententiæ, quæ pro hac allegantur, inania sunt ita & rationes quæ contra illam militant, militent etiam adversus hanc.

Secunda sententia est Tostati Episcopi Abulensis in cap. 2. Matthæi quæst. 91. pro quâ etiam à nonnullis citatur Dionysius Carthusianus lib. de Laudib. Virginis art. 37. quæ docet Beatam Virginem cum nupsit habuisse quindecim annos & aliquod amplius, & decimo sexto

sexto completo Christum peperisse. Ratio Tostati est, quia in eâ etate profuvium menstrui fœminis accidit, & ab illo profuvio aptiores fiunt mulieres ad concipiendum ex Aristotele lib. 7. de hist. Animal. c. 2. quod quidem profuvium in suum intentû sollicitè & summo studio virgini appingit ut aliis mulieribus in cap. 12. Levit. quæst. 13. 14. & 15. quia fuit verè mulier ut illa, & alias superfluitates, quas etiam natura quotidie expellit passa est.

XVIII Sed etiam si ita esset, quod scilicet in eâ etate profuvium menstrui fœminis accideret, quodque ab illo profuvio aptiores fierent mulieres ad concipiendum, ut docet Aristoteles loc. citat. & Franciscus Valesius Medicus Philippi Secundi Regis Hisp. lib. de Sacri. Philosoph. cap. 10. quos refert & sequitur Thomas Sanchez tom. 2. de Matrim. lib. 7. disp. 104. num. 34. non eam Deus exquisivit aptitudinem in eâ ex cuius purissimo sanguine & virtute Spiritus sancti infinitâ tormandus erat Christus,

XIX. Adde quod menstrua sunt superflui sanguis mulieris, quem tanquam impurum & noxium in illis natura expellit: Quod impurus constat: quod noxius probant sequentia, quod scilicet retentus graves in fœminis causet ægrotudines, quod ejectus ex ejus contagione fruges non germinant, multa acefcunt, herbæ moriuntur, arbores sterilescent, ferrum rubigine corrumpitur, æra nigrescent, canes in rabiem efferuntur, & alia ejuismodi effecta pessima prodeunt, quæ refert Guarinus Veronensis verbo *Menstruum*: quare illum sanguinem tam impurum, tam noxium, tam pestilentem, tam virulentum, omnis animus pius in Matre Dei locum habuisse credere refugit, negantque omnes Theologi Moderni, idque colligunt ex doctrinâ Sancti Thomæ 3. part. quæst. 31. art. 5. ad 3. licet enim sanguinem habuerit qui in menstruis reperitur, qui fuit materia corporis Christi, non tamen excrementa illa sordida & virulenta, ea enim à generandi potentia ex peccati fomite excitantur, unde in statu innocentie non fuissent. Cùm ergo Beata Virgo fomite omni que caruerit libidine, ca-

ruit etiam indubiè istis menstruis fluxionibus. Quia verò hanc doctrinam à Theologis ex D. Thoma colligi diximus, juvat ipsiusmet Divi Thomæ verba loco citato hic transcribere: *Sanguis, inquit, menstruus quem fœmina per singulos menses emittunt, impuritatem quandam naturalem habet corruptionis: sicut & cetera superfluitates, quibus natura non indiget, sed eas expellit: Ex tali autem menstruo corruptionem habente, quod natura repudiat, non formatur conceptus: sed hoc est purgamentum quoddam illius puri sanguinis, qui digestionem quâdam est præparatus ad conceptum, quasi purior & perfectior alio sanguine: Habet tamen impuritatem libidinis in conceptione aliorum hominum: in quantum ex ipsâ commixtione maris & fœminæ talis sanguis ad locum generationi congruum attrahitur. Sed hoc in conceptione Christi non fuit, quia operatione Spiritus sancti talis sanguis in utero Virginis adunatus est, & formatus in prolem. Et ideo dicitur Corpus Christi ex castissimis & purissimis sanguinibus Virginis formatum. Ita D. Thomas.*

Nec movent quidquam rationes Tostati in contrarium: Concedo enim Beatam Virginem veram fuisse mulierem ut aliæ. potentiam generandi habuisse ut aliæ, materiam ad corporatiorem divini fœtus in utero ministrasse, sed illa materia non fuit ut in aliis fœminis cum admixtione istarum sordium & impuritatum quæ ab illâ separari debuerint & ejici, quia in illo sacro corpore non fuit fomes & concupiscentia, ex quâ illæ prodeunt: Ex quo intelliges quomodo debent intelligi Patres quando dicunt Christum ex purissimo Virginis sanguine formatum: non enim hoc significat illum ex sanguine Virginis concretum, qui ab impuro fuerit separatus, sed quia illius sanguis nullam unquam habuit similem impuritatem: Nec est par ratio de aliis superfluitatibus quas natura quotidie expellit, hæ enim sunt purè naturales, & fuissent etiam in statu innocentie: at fluxus menstruorum habet ortum ex fomite. Vide Toletum in c. 2. Lucæ Annotatione 35. in fine. Itaque cùm in Virgine non fuerit profuvium sanguinis menstrui, non potuit ex illo aptior

aptior reddi ad conceptionem: Addo nec ad illam aptitudinem Deus attendisse debuit, ut eam Iosepho nuptui traderet.

XXI.

Tertia & ultima sententia, ac mihi & omnibus nunc omnium probatissima est quod D. Virgo anno ætatis suæ decimo quinto D. Iosepho fuerit nuptui tradita, & decimo-sexto pepererit Christum. Placet hæc sententia quod non ita accedat ad eam quæ nimis maturè eam nubit, & tamen in eâ ætate ipsius nuptias ponit, in quâ minor tunc etiam apud malignos & perversos potuit esse temerata pudicitia: quando nupsit suspicio; verèque in eâ verificari possunt verba Scripturæ & Ecclesiæ allata hic supra num. 7. Confirmaturque evidentissimè ex Patribus, S. Evodio Antiocheno, primo in eâ Sede post D. Petrum eo adhuc vivente Episcopo apud Nicephorum lib. 2. cap. 3. in Fragmento cujusdam Epistolæ cui titulus *Lumen*. Divo Damasceno lib. 4. de Fide Orthodox. cap. 13. S. Germano Patriarcha Cõstantinopolitano serm. 9. de Præsentat. Andræa Cretensi serm. de Sanctâ Deip. Cedreno in Compend. Georgio Episcopo Nicomediensi apud Baronium, quos ipse sequitur in Apparatu ad Annal. Eccles. num. 49. qui docent quod Beatâ Virgo fuerit præsentata in templo post annum tertium completum, ibique undecim annos totos exegerit. Ex hoc enim sequitur quod Beata Virgo ferè quindecim annos, imò fortè rotundos & integros habuerit. Atqui ut exiit è Templo tradita fuit à Sacerdotibus ex Dei per oraculum manifestatâ voluntate Divo Iosepho: Sequitur ergo quod decimo-quinto nupsit, & decimo-sexto pepererit. Vide etiam pro his quæ docent Author libri de ortu Mariæ Virginis, inter opera Divi Hieronymi. Divus Anselmus in fine Operum ubi de Deiparæ transitu, Divus Bonaventura in Meditat. cap. 3. D. Vincentius Ferrerius serm. 2. de Nativitat. Virg. Lucidius lib. 2. cap. 2. Major in cap. 1. Lucæ, & Dionysius Carthus. lib. de Laud. Virg. art. 37.

SECTIO II.

De Ætate Divi Iosephi quando Beatam duxit Virginem.

GRandævum fecerunt plerique, XI. GD. Epiphanius hæref. 78. qui etiam octogenarium eum vel eo majorem existimavit, Author libri de ortu Mariæ inter Opera Divi Hieronymi. Divus Damascenus orat. 1. de Dotmit. Deiparæ. Nicephorus lib. 2. Hist. cap. 7. & alii. Ad hoc autem ut ita opinarentur moti sunt vel quod existimarent Beatam Virginem non in matrimonium, sed in custodiam dumtaxat fuisse ei traditam, ad quam non homo aptus ad copulam, sed illam supergressus procul dubio exquirendus erat: vel quod crediderint si etiam in matrimonium ei tradita fuerit, conveniens omnino fuisse ut illa quæ futura erat Dei Mater, & ideò Virgo permanere deberet, traderetur tali cum quo ejus integritas nullum detrimentum pati, nullum discrimen subire posset, imò nec suspicionem, atque adeò seniculo jam debilitato, fracto & impotenti: huicque opinioni non parùm velificati sunt Pictores Antiqui, qui eum sub specie Seniculi istis temporibus effinxerunt. Illis subscripsere etiam ex recentioribus, Divus Vincentius Ferrerius citatus Section. præced. num. 21. seu ultimo, ubi ait *Ioseph antiquus, Maria juvenis 14. annorum*, utique completorum. Egidius Zamor. lib. de Sancto Iosepho. Immo noster Baptista Mantuanus lib. 2. Parthenic. cap. 9. in initio. His Metris.

*Frigentè & casto solitum servare pudori
Elegit de plebe virum, cui cana senectus,
Cui cana sulcantes crispabant tempora
ruga.*

Adeoquæ hæc opinio olim inoleverat, ut Joannes Ekhus serm. de Sancto Ioseph (cui consonat Cardinalis Baronius in Apparatu ad Annales Ecclesiast.) hanc quæstionem versans dicat, Hæc in re non lubet ad alterutram partem declinare ubi nullum nobis constat Scripturæ pro quacumque parte testimonium, eò maximè quod à receptâ